

Socknen skärmbildas

Det var en höstkväll med klar stjärnhimmel. Skymningen ligger som en mjuk nylonlätt fäll över de nyplöjda åkrarna. Vinden går med ett torrt pappersprassel genom träd Kronornas ännu kvarsittande löv. Deras grenverk avtecknar sig mot himlen som är opalgrå av ljuset från staden. Över vägarna rör sig en gles men jämn ström av ljus från cykel – och billyktor. Cykelljuset rör sig som ett sprött darrande ljusfång genom skymningsmörkret. Bilarnas strålkastare skulpterar om alléerna till valv fyllda av ljus. En del av socknen är på väg mot skolan för att skärmbildas. Man hälsade på varandra ute på planen och på trappan. Sen får man sina kort inprickade av skolvaktmästaren som också är brevbärare och duktig med det ena eller det andra. Inne i korridoren är små grupper samlade. Man träffas från de olika gårdarna och företagen i ett litet ovanligt och oväntat sammanhang. Sommaren är över med den febrilitet sommaren har i sig själv och särskilt för dem som är verksamma inom jordbruket, trädgårdarna eller på de små täpporna. Skörden är bärgad, frukten nerplockad, de sista blommorna intagna. Något av den samma stillhet som är över landskapet har lagt sig över mänskossinnet. Det är en rätt tid att råkas igen. Man är tillbaka i skolan igen. Det är alltid något särskilt med det. Stämningarna och minnena kommer tillbaka - examensdagarnas högtidlighet, bullret och raset på rasterna, oförrätterna, timmar långa som evigheter. I samma ögonblick man är tillbaka i skolkorridoren är man tillbaka i det igen. Det återverkar på samvaron mellan de äldre. Man är tillsammans lika öppet och otvunget och trivsamt som man var en gång innan samhällsdressyr och yrkesrutin format om en.

Ett av klassrummen är omklädningsrum. Det hänger barnteckningar, kartor och planscher på väggarna. Kungen och drottningen beskådar från sina porträtt en del av sitt svenska folk, befriade från västar, tröjor, slipsar, nylon – eller bomullsskjortor. De tål att granskas. De flesta är kraftiga och välbyggda, mången med sommarens solbränna ännu kvar, en och annan kanske med för skeva skulderblad och axlar och armar som är i spensligaste laget. Man ropas upp i nummerordning och formeras till ett led. Något av stämningen från värnplikens - och inkallelsetider kommer för en. Det är en bekymmerslös och tanklös inställning. De flesta lägger armarna i kors över bröstet. De vet inte var de skall göra av dem. Men kanske är de inte så alldeles obesvärade som de kan verka. Det är nog inte att ta fel på att djupt under den lugna ytan rör sig som en skugga av oro, nedärvd genom sekler och generationer, fruktan för den försåtligaste av alla fiender: tuberkulosen. Den stora apparaten, i vilken man om några sekunder skall slutas in, kan inte undgå att erinra om den. Den står där som en försvarsanordning men ändå med något visst hotfullt i sitt utseende. En och en stiger in i den, skälvande åldringar och unga friska pojkar. Man lägger upp hakan mot en utskuren trästock som ser ut som en krycka. Apparatus två hälften skjuts igen och på ett ögonblick är det klart för nästa.

Jag är på hemväg från kyrkoallén. Över vägen ligger skuggorna från trädens grenverk som siluettklipp så vackra att man knappt nämns trampa på dem. Några ord kommer för mej, först ett bibelord " Intet är förborgat, som inte skall bli uppenbarat " och sedan en rad ur en andlig sång : " Blott några timmar och sedan strålar en morgon klar " Vi är alla sedda av Gud, genomskådade, skärmbildade ...

Jag är framme vid kyrkan. Den ligger under natthimlen med åkrarna omkring sig i sin ensliga mäktiga skönhet. Det är så många århundraden församlade kring den, så många generationer som sover härute under gräset. Raden ur sången kommer tillbaka till mig igen : "Blott några timmar och sedan..." Århundradena, vad är de ? De går över evighetens urtavla som timvisarna på våra klockor. Jag upplever den så bokstavligt att

armen av sig själv lyfter upp armbandsklockan. Jag ser på den. Den är halv nio. Vid ett – eller tvåtiden tänker jag, är Kristus tillbaka. Då skall hela socknen skärmbildas. Det är ett ögonblicks verk. Sen är allt för alltid avgjort. Jag tänker på dem som bor i gårdarna och vid företagen runtomkring. Min tanke blir till en ils snabb förbön. Men jag känner genast hur hjälplös och oduglig den är. Då ser jag på kyrkan som ligger under stjärnorna. Det är som låg den där och talade med dem så här på kvällen, när det inte är någon annan som bryr sig om att lyssna till vad den kan ha att säga. Jag tänker på Honom som är kyrkans Herre och på hans oavlåtliga förbön för alla som bor här. Och jag får trygghet vid vetskapen om att det är i den ändå allting vilar.

Anders Frostenson